

Jeg vil ikke undlade med det samme at henvise til, at i det Stykke har jeg Medhold hos det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Hørdum). Det ærede Medlem udtalte nemlig under Behandlingen af et Forslag om Arbejdslønnen ved Licitationer, som var forelagt fra hans Partis Side i Samlingen 1893—94: „Forslaget i og for sig tilsigtede kun dette ene, at begrænse den vilde Konkurrence, som blandt Arbejdsgiverne finder Sted inden for Licitationens Omraade, som i de allerfleste Tilfælde kommer til at gaa ud over den arbejdende Klasse“. Det ærede Medlem udviklede saa dette videre og har altsaa der fuldstændigt indrømmet, at Konkurrencen paa dette Omraade er saa stærk, at der næppe kan være Tvivl om, at de vedkommende vanskeligt kunne lægge Byrden over paa andre, men selv maa bære den. Endelig vil jeg gøre opmærksom paa, at de Forhold, som her omhandles, i en væsentlig Grad komme ind under de Forhold, som ere ubestemte i Forslaget, og om hvilke det maa siges, at den ene Ting hører ind under Forslaget, den anden ikke. Det hører ind under de Forhold, som ere svævende, og om hvilke det er tvivlsomt, hvorvidt de komme ind under Loven eller ikke. Derom kan ingen i hele Rigsdagen i dette Øjeblik sige noget bestemt. Jeg tror ikke en Gang, den højt-ærede Minister vil kunne sige noget bestemt afgørende om dette Forhold i dette Øjeblik; det vil helt blive overladt til det kommende Arbejderforsikringsraad. Man kan imidlertid ikke tænke sig andet, end at dette Forsikringsraad maa blive nedsat særlig med den store Industri, det store Haandværk og de større Entrepriser for Øje, altsaa fortrinvis med københavnske og Købstadforhold for Øje, og nu skulle disse Forhold ude paa Landet angaaende, hvorvidt et Stykke Jordarbejde, som en Mand låder udføre der, kommer ind under Loven, og hvorvidt en Mand, der ernærer sig helt eller delvis ved Akkordarbejde af den Slags, her er Tale om, kommer ind under Loven eller ikke, ind for den — i alt Fald med Landbrugets Øjne set — bureaukratiske Institution, som hedder Arbejderforsikringsraadet. Her skal Afgørelsen træffes. Det fore-

kommer mig at være noget uhyggeligt at tænke sig, at Landbruget og dets Forhold i det hele taget skulle staa i et vist Afhængighedsforhold til en saadan Institution inde i Byerne. Endelig komme disse Forhold ikke ind under Loven, naar henses til Driftsmidlernes Art og Beskaffenhed, thi de Driftsmidler, der i de fleste Tilfælde benyttes, ere Skovl, Greb og Spade, og det er ikke moderne Driftsmidler. Derimod komme disse Erhverv ind under Loven, fordi man paastaar, de ere farlige — men de samme Erhverv ere ikke farlige, naar de udføres af Ejeren selv. Naar det er Ejeren selv, der kaster Mergel, saa er det ikke „farligt“, men akkorderer han Mergelarbejdet bort til en af sine Arbejdere, saa er det farligt, og vedkommende Arbejdsgiver har da Risikoen og Ansvaret. Det forekommer mig, at det var i allerhøjeste Grad heldigt baade for Mindretallet og Flertallet i dette Ting, om noget saadant var udjævnet lidt i denne Lov, inden den træder ud i Livet. Endelig har Forslaget et Forbillede i Retning af Fritagelse i de en-Etages Huse, og det er egentlig denne Bestemmelse, der har givet mig Mod til at fremkomme med Ændringsforslag. Jeg mente, at naar man gjorde Undtagelse i en Retning, kunde man ogsaa gøre det i en anden, i Særdeleshed da det Forhold, hvorom jeg her taler, er lige saa uberettiget, lige saa uretfærdigt i mine Øjne, som det andet. — Hvad Mølleriets angaar, kan jeg henholde mig til mine Udtalelser ved 1ste Behandling. Jeg tror ikke, det er Vejen til at hjælpe Møllerne, at give dem Meltold. Men jeg tror paa den anden Side, at Konkurrencen blandt Møllerne indbyrdes — baade fra Udland og Indland, og fra de smaa Husmøllers Side — er saa stor, at det vanskeligt gaar an at lægge yderligere trykkende Byrder over paa Møllerne. Jeg kan for mit Vedkommende ikke se rettere, end at det er en Uretfærdighed at tage en Byrde fra Samfundet og lægge den over paa en Næringsklasse, der overhovedet kæmper under haarde Kaar for at bestaa. Jeg gør de Ord, det ærede Medlem for Æbeltoft (Wistoft) udtalte, fuldstændig til mine i den Henseende. — Ja, videre skal jeg ikke komme i dette Øjeblik. Jeg har selvfølgelig efter alt, hvad der er gaaet